

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/358/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217421
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217421.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogu a sudcov JUDr. Moniky Koščovej a JUDr. Dany Ferkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 23.03.2015 sp. zn. 8C/81/2012-129 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len "súd prvého stupňa") rozsudkom žalobu žalobcu zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených tunajším súdom, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. K nesprávne úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že tunajší súd v exekučných konaniach zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ako ISTINA RS).

Súd uznesením sp. zn. 8C/81/2012-7 zo dňa 09.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 10. 2012, spojil na spoločné konanie vec sp. zn. 8C/81/2012 a veci sp. zn. 8C/138/2012,8C/113/2012, ktoré sa v ďalšom konaní vedú pod spisovou značkou 8C/81/2012.

Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní zistil nasledovný skutkový stav:

Žalobca namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu, pričom v uvedených exekučných konaniach mal procesné postavenie oprávneného a exekučnými titulmi boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu a v konaniach ZE notárske zápisnice. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol predložený návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul a prevažne aj zmluva

o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinným, z ktorej bolo vo všetkých prípadoch zistené, že sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy.

Zo spisu vedeného pod sp.zn. 16Er/492/2010 (týka sa sp. zn. 8C/138/2012 - žaloba ISTINA RS)), bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol dňa 14.07.2010 podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému I. Y. pre vymoženie istiny 551,57 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 20815/09 zo dňa 07.12.2009. Žiadosť o udelenie poverenia bola na súd doručená dňa 25.08.2010.

K žiadosti je pripojený exekučný titul a Zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 04.11.2008. Žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá uznesením zo dňa 13.10.2010 a odvolací súd uznesením zo dňa 28.01.2011 odvolacie konanie zastavil z dôvodu, že oprávnený podané odvolanie vzal späť. Následne bolo vydané uznesenie o zastavení exekúcie dňa 20.04.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.05.2011.

Z exekučného spisu vedeného pod sp.zn. 16Er/713/2010 (týka sa sp. zn. 8C/113/2012 - žaloba ISTINA RS)), bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol dňa 12.08.2010 podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému J. G. pre vymoženie istiny 421 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04627/2010 zo dňa 08.06.2010. Žiadosť o udelenie poverenia bola na súd doručená dňa 26.11.2010.

K žiadosti je pripojený exekučný titul a Zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 12.06.2009. Žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá uznesením zo dňa 02.02.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 01.03.2011. Následne bolo vydané uznesenie o zastavení exekúcie dňa 20.04.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.05.2011.

Z exekučného spisu vedeného pod sp.zn. 16Er/599/2010 (týka sa sp. zn. 8C/81/2012 - žaloba ISTINA RS)), bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol dňa 27.07.2010 podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému Š. T. pre vymoženie istiny 429,78 Eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 02383/2010 zo dňa 22.04.2010. Žiadosť o udelenie poverenia bola na súd doručená dňa 07.10.2010.

K žiadosti je pripojený exekučný titul a Zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 25.11.2008. Žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá uznesením zo dňa 12.12.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19.01.2011. Následne bolo vydané uznesenie o zastavení exekúcie dňa 03.02.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.07.2011.

Podaním zo dňa 19.03.2015 žalobca opätovne podal návrh na prerušenie konania podľa ust. §109 ods. 1 písm. b, Občianskeho súdneho poriadku /ďalej O.s.p./ do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu. Opätovne uviedol, že s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2NcC/44/2012-11 zo dňa 22.10.2012 o tom, že sudcovia tunajšieho súdu nie sú z prejednávania veci vylúčení nesúhlasí, hodnotí ho ako nesprávne, zakladajúce zásah do jeho práv. K návrhu pripojil kópiu sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okrem tohto návrhu žalobca podal ďalší návrh na prerušenie konania podľa ust. §109 ods. 2 písm. c, O.s.p. z dôvodu, že na Okresnom súde Prešov sa pod sp. zn. 7C/6/2010 vedie konanie o náhradu škody pre porušenie práva EÚ, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť okresný súd v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc EÚ zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu.

Súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, poukázal na to, že o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už nadriadený súd právoplatne rozhodol, rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/350/2013-86 zo dňa 06.02.2014 je tak viazaný súd ale aj účastníci tohto konania. Nadriadený súd sa pritom zaoberal všetkými dôvodmi žalobcu, pre ktoré žiadal vylúčenie sudcov tunajšieho súdu v danej veci. Ústavná sťažnosť podaná žalobcom nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v danej veci. Žalobcovi je pritom známe, že dňa 12.12.2013 Ústavný súd SR uznesením sp. zn. IV.ÚS 693/2013-11 odmietol okrem iných sťažností žalobcu i sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/350/2013-86 zo dňa 06.02.2015 pre nedostatok právomoci Ústavného súdu na jej prerokovanie. Z uvedených dôvodov súd návrh žalobcu na prerušenie konania opätovne zamietol. O ďalšom návrhu na prerušenie konania súd taktiež rozhodol tak, že tento zamietol, poukázal na to, že vo veci, kde bola predložená prejudiciálna otázka, sa nerieši iba správnosť postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu ale aj iný postup exekučného súdu, ktorý žalobca považuje za postup v rozpore s exekučným poriadkom a na takéto otázky rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nezodpovie. Z uvedeného dôvodu preto súd návrh na prerušenie konania považoval za nedôvodný, v rozpore so zásadou hospodárnosti a preto i tento procesný návrh žalobcu zamietol.

Po vykonaní dokazovania prvostupňový súd vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 3 ods. 1,2 , § 5 ods. 1, § 6 ods. 1,2, § 9 ods. 1, 2, §15 ods. 1, §17 ods. 1,2 § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a §44 ods. 1,2, §41 ods. 2 písm. c, a d, §44 ods.8 zák. č. 233/1995 Zz a §45 ods. 1,2 zák. č. 244/2002 Zz.a dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný.

Poukázal na to, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežné prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná potvrdila, že jej boli dňa 23.04.2012 doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v čase rozhodovania súdu teda už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Súd mal preto za to, že zo strany žalobcu došlo k splneniu predmetnej povinnosti, pričom súd nemal preukázané, aby nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného uviedol, že k premlčaniu nároku nedošlo a žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. Vo všetkých exekučných konaniach bolo rozhodované v priebehu r. 2010-2011 a keďže všetky žalobné návrhy boli doručené tunajšiemu súdu 27.09.2012, boli podané v premlčacej lehote a nároky uplatnené týmito žalobnými návrhmi nie sú premlčané.

K samotnému nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Zz je súčasné splnenie troch podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou.

Po podaní výkladu pojmov nesprávny úradný postup, škoda, príčinná súvislosť v nadväznosti na obsah oboznámených exekučných spisov dospel k záveru, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Poukázal na ust. §45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z., pričom uviedol, že v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t. j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia NS SR a Ústavného súdu SR. Ďalej uviedol, že ani jedno rozhodnutie tunajšieho súdu ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobca ako oprávnený v týchto exekučných konaniach využil svoje

právo na podanie riadnych opravných prostriedkov iba v jednej veci a aj v tomto konaní vzal odvolanie späť.

Na základe uvedeného súd uzavrel, že zo strany žalobcu nebol preukázaný nesprávny úradný postup ani nezákonnosť rozhodnutí ako jedna z podmienok a nakoľko všetky hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, i keď bol predložený listinný dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 týkajúci sa výšky majetkovej škody, návrh žalobcu v plnom rozsahu, z dôvodu nepreukázania existencie podmienok náhrady škody a nemajetkovej ujmy, zamietol.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého patrí náhrada úspešnej žalovanej. Keďže žalovaná trovy konania nevyčísliła v lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, súd prvého stupňa vyslovil vo výroku rozsudku, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva, ako to vyplýva z § 151 ods. 1,2 O.s.p.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov, že v uvedenom rozsudku došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 od. 1 písm. f) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - rozhodoval vylúčený sudca (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.); súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (ust. §205 ods. 2 písm. c, O.s.p), súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

O.i. namietal odvolateľ, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. §101 ods. 2 OSP preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Poukázal na to, že súd nemohol postupovať podľa cit. ustanovenia ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Ďalej poukázal na to, že uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená je potrebné z konania vylúčiť. Ďalej namietal, že aj iný súd, t.j. Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 11NcC/46/2012 v právne zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda, preto je tiež rozhodnutie nezákonné (poukázal aj na Ústavný súd SR nález IV. ÚS/345/09). Odvolateľ konštatoval, že základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v občianskom súdnom konaní zabezpečený vylúčením sudcu z jeho ďalšieho prejednávania. O.i. pri nezávislosti sudcov musí byť vzaté do úvahy ustanovovanie jeho členov a dĺžka ich mandátu, teda či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a zložil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila, aj keď toto jej bolo doručené dňa 23.04.2015.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu proti rozsudku bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku nie je dôvodné.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16.12.2015 o 9.15 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 08.12.2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že pokiaľ žalobca v odvolaní namietal postup súdu z hľadiska porušenia procesno-právnych predpisov, nie je jeho odvolanie dôvodné. Rovnako nie je jeho odvolanie dôvodné ani z ostatných namietaných odvolacích dôvodov. Námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia tiež nie je opodstatnená.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje stručné a výstižné prednesy účastníkov, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal za preukázané, ako aj právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa taktiež vysvetlil akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Napadnuté rozhodnutie preto netrpí takou vadou konania, ktorá by mala za následok zrušenie rozhodnutia prvostupňového súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd nezistil, že by postupom prvostupňového súdu či už v konaní alebo rozhodnutím sa účastníkovi konania - žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom z dôvodov ním v odvolaní uvedených.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov účastníci konania ani nenavrhlí, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vecne správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa tvrdení o splnení predpokladov pre vznik nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., rovnako ako tvrdil aj v konaní pred súdom prvého stupňa, nie sú opodstatnené.

Odvolací súd v tej súvislosti poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoje úvahy o nesplnení zákonných podmienok na náhradu škody v prejednávanej veci podrobne rozviedol s poukazom na skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a príslušné zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec právne posudzoval.

Pokiaľ ide o namietané procesné pochybenia súdu prvého stupňa, odvolací súd udáva nasledovné:

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, a síce, že súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním a ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie vo veci, mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, nie je dôvodné. Z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie žalovanej doručené súdu prvého stupňa dňa 06.02.2013 pod sp. zn. 8C/81/2012 bolo žalobcovi doručené dňa 18.02.2013. Žalovaný podaním doručeným súdu dňa 12.03.2015 ospravedlnil svoju neúčasť, preto neboli splnené podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie.

Rovnako nie je dôvodné ani namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, že žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol riadne a včas predvolaný na nariadené pojednávanie, na ktorom došlo k vykonaniu dokazovania aj listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise. To, že žalobca nevyužil možnosť byť osobne prítomný na pojednávaní, nemôže založiť toto procesné pochybenie súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalobca cestou svojho právneho zástupcu bol zo strany súdu prvého stupňa predvolaný na pojednávanie dňa 23.03.2015 ktoré prevzal dňa 06.03.2015 (doručenka na čl. 120 spisu). Súd prvého stupňa pojednával a rozhodol vo veci dňa 23.03.2015 v neprítomnosti žalobcu (rovnako aj žalovanej) v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 23.03.2015 totiž vyplynulo, že dokazovanie listinami bolo vykonané súdom prvého stupňa v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p.

V prejednávanej veci žalobca požiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd ako aj o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach položených súdom v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod. sp. zn. 7C/6/2010.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Podľa názoru odvolacieho súdu správny bol postup súdu prvého stupňa, pokiaľ v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával a vo veci rozhodol, keďže dôvod pre odročenie pojednávania, ktorý uviedol žalobca, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania. Je totiž zrejmé, že pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú zo strany žalobcu, o tejto v konaní už bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.10.2012 č.k. 2NcC/44/2012-11 tak, že sudkyňa Okresného súdu Spišská Nová Ves JUDr. Blažena Fedorková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 8C/81/2012. Zároveň súd prvého stupňa uznesením sp. zn. 8C/81/2012-67 zo dňa 22.05.2013 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Následne uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 06.02.2014 č.k. 2Co/350/2013-86 súd potvrdil uznesenie o. i. z čl.67 zo dňa 22.05.2013, ktorým súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol (procesný návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd). Ani podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je takým dôležitým dôvodom, ktorý by opodstatňoval odročenie pojednávania, najmä za situácie, keď Ústavný súd SR už o sťažnosti rozhodol tak, že ju odmietol. Odvolací súd sa rovnako v plnom rozsahu stotožnil s dôvodnosťou zamietnutia návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach.

O dôležitý dôvod na odročenie pojednávania ide vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčasť na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho alebo aj subjektívneho (čím mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená).

V prejednávanej veci žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu podania procesného návrhu na prerušenie konania. Takýto dôvod ale nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., keďže nejde o objektívne ospravedlniteľný dôvod, ktorý by neumožnil žalobcovi zúčastniť sa pojednávania.

Pokiaľ teda súd prvého stupňa v konaní pokračoval aj po obdržaní žiadosti žalobcu na prerušenie konania a vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., neodňal týmto svojim postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ sa žalobca na pojednávanie dňa 23.03.2015 nedostavil, takýmto spôsobom sa sám vzdal možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a realizovať svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na tomto pojednávaní. Z toho vyplýva, že zásada kontradiktórnosti konania a ani práva žalobcu na súdnu ochranu v tomto smere porušené neboli.

Nenáležitá je odvolacia námietka žalobcu, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže v danom prípade pojednávanie nariadené bolo a žalobca svojou nedôvodnou neprítomnosťou na pojednávaní sám zapríčinil, že nemohol uplatniť svoje procesné práva.

Odvolací súd na záver ešte poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 ECdo/3/2013 z 21.10.2013, kde najvyšší súd riešiac dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v exekúcii poukázal na obsah práva na spravodlivý proces so zreteľom na čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porovnaj I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 97/97). K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo podľa § 9 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z.

Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, v riešenej veci preto správne súd prvého stupňa rozhodol, svoje rozhodnutie argumentačne odôvodnil a jeho rozsudok o zamietnutí žaloby je zákonný, správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa bola preukázaná v konaní a žalobca dostal odpoveď na svoje odvolacie námietky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno považovať za svojvoľné, neodôvodnené, predčasné a prekvapivé a odvolací súd vzhľadom na zistený skutkový stav podľa § 213 O.s.p. bol viazaný týmto skutkovým stavom a s poukazom na § 219 ods.1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zákonný.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo všetkých jeho výrokoch podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 /§3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011/.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.